

g l a s

slovenske kulturne akcije

L. XII. 21 EL VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 28. IX. 1965

SPOMINU PADLIH PROTIREVOLUCIONARJEV — KNJIŽEVNIKOV

Že ob priliki prvega kulturnega večera smo sporočili, da se mišlji SKA v teku dvajsetletnice vertinske tragedije spomniti na posebnem kulturnem večeru tistih slovenskih svobodoljubnih slovstvenikov, ki so padli v vrstah protirevolucionarjev v komunistični revoluciji v drugi svetovni vojni. Tedaj smo napovedali v posebnem članku izdajo pesmi Ivana Hribovska in priobčili njegov likovni in duhovni portret 31. maja, na preddan junijskih spominskih proslav. Tudi ob odkritju spomenika v Slovenski hiši ubiti leposlovci niso ostali pozabljeni.

Sedaj SKA napoveduje ta poseben večer, posvečen njihovi pesniški besedi sami. Z njihovo lastno besedo hoče postaviti pred nas te žrtve naše borbe na naši strani, ki so v večini padli po maju 1945 leta, torej pred dvajsetimi leti. Deveti večer literarni odsek posveti njihovi živi besedi, kakor je izbrana iz njihovih del.

Tako bodo stopili pred nas najprej *Narte Velikonja*, ki bo s svojimi programskimi stavki uvedel to mlado obetajočo „plejado“ mladih borecev, stražarjev in domobrancev, ljubljanskih, gorenjskih in primorskih, ter jim dal okvir. Nato bodo sledile deklamacije pesnikov samih v dveh delih: v prvem bodo pesnika *Stane Bračko* in *Janez Boštnar*, pripovednik kurat *France Kunstelj* in pesnik-stražar *France Balantič*. V drugem delu pa pesnik *Janez Kolenc*, pripovednik kurat *Viktor Zorman* in pesnik *Ivan Hribovšek*. Ker pa smatramo, da je emigracija samo nadaljevanje protirevolucije izven domovine na drugih poloblah sveta, bosta ciklus pokojnih slovstvenikov zaključila s svojo besedo pisatelja *Anton Novačan* in prav kar tragično umrli mladi *Ludvik Potokar*.

Uvodno besedo in potem predstavljanje žrtev pred recitiranjem njihovih del bo imel dr. Tine Debeljak.

Na ta način se hoče SKA priključiti proslavam borbenih žrtev, padlih večinoma pred dvajsetimi leti — pa tudi preje in pozneje — ter se vključiti v letošnji tok slovenske skupnosti, ki si poživlja spomin na tragiko toliko izgubljenih življenj. Mi pa še posebej ta tragiko toliko izgubljenih obetajočih slovstvenih upov, na zrele leposlovne ustvarjalce, kakor sta bila Velikonja in Novačan, na uspele poizkuse mladih kakor so jih pokazali Bračko, Kolenc, Boštnar, Kunstelj in drugi, ter na take mladostno-zrele umetnike, kakor so bili Potokar, zlasti pa pesnika Balantič in Hribovšek. Posebno tega zadnjega bi radi ob tej priliki postavili na vidnejše mesto že zaradi tega, da približamo in vzbudimo zanimanje za njegovo pesniško zapuščino, ki bo izšla še v letošnjem letu pri Slovenski kulturni akciji, in ki vse do letošnjega leta ni bila poznana. Ne dvomimo, da bo posebno slovstveno odkritje — najpomembnejši naš dar letošnjemu spominskemu letu.

Tine Debeljak

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Literarni odsek

Deseti kulturni večer bo v soboto 2. oktobra 1965 ob 19. uri v salonu Bullrich

S P O R E D :

SPOMINU PADLIH PROTIREVOLUCIONARJEV —
KNJIŽEVNIKOV

Predaval in vodil bo večer dr. Tine Debeljak

Lepo prosimo točnosti, ker je prireditelj pietetnega značaja.

„Naj nihče med vami ne bo nezapljiv nasproti Cerkvi in zlasti nasproti učenjskemu prestolu zaradi zadržanja, ki ga ta trdno in zvesto ohranja nasproti religiozni resnici, ki izvira iz razodejaja in ji je zaupno izročena od Kristusa. Dogmatično zadržanje, gotovo, ker pomeni: utemeljeno ne na lastni znanosti, temveč na Božji Besedi, umlji po svetem Duhu, razlagani in predajani po učenstvu, ki ima svojo oblast iz tega, da je učenec edinega Učenika Jezusa Kristusa. Čudovito trdi sv. Avguštin: Deus in cathedra unitatis posuit doctrinam veritatis: Bog je poslal nauk resnice tja, kjer je prestol edinstva (Ep. 105). Zadržanje, ki ne pripušta dvomja, subjektivnega razlaganja, zmede, izpiranja, protislovja v odrešilnem oznanilu in ki zagotavlja vsemu in vsakomur v božjem ljudstvu prav isto resnico, prav isto zgodbo, prav isto gotovost, prav isti jezik, isti večer, danes in jutri. Zadržanje, ki ne leni duhov, ki ne preprečuje kakršnegakoli resničnega znanstvenega raziskovanja, temveč naganja umove k mišljenju, k napredovanju, k molitvi. Zadržanje, ki nas ne napihuje kot srečne in izključne imetnike resnice, temveč nas krepi in opogumlja v njeni brambi in nas napolnjuje z navdušenjem, da jo razširjamo. Zopet je sv. Avguštin, ki nas spominja: Sine superbia de veritate praesumite“ — „Brez nahuha bodite ponosni na resnico.“ (Contra Litt. Petiliani I., 29, 31).

Pavel VI., 6. avg. 1965

PISMO DR. MIHE KREKA

Cleveland, 18. septembra 1965

Predsedniku Slovenske kulturne akcije Buenos Aires, Argentina.

Vam, dragi gospod predsednik in vsem, ki v Vami delajo, se najlepše zahvalim, da ste mi poslali knjigo Pot iz mrtvila, ki jo je spisal prijatelj Milan Komar.

Hvala Bogu, avtorju in delavcem za nov sad, lep sad slovenske kulturne delavnosti v zdomstvu.

Prav lepo pozdravlja hvaležni
Miha Krek

Enajsti kulturni večer bo v soboto 16. oktobra ob 19. uri pri Bullrichu, Sarandi 41. Večer bo nosil naslov: Zadeva za občanje (radijska igra v Ljubljani) in bo profil sodobnih duhovnih problemov v domovini podal prof. Alojzij Geržinič.

DEVETI KULTURNI VEČER

Literarni odsek je za deveti kulturni večer dne 18. septembra prejel na francoski ambasadi tri filme o osebnostih sodobne francoske in evropske literarne problematike. Prvi je bil posvečen Marcelu Proustu, začetniku evropskega psihološkega romana, drugi Paulu Valéryju, ki je zaključil dobo simbolizma in se boril za nov poetični izraz pred začetkom atomskega veka in zato nekateri njegovo poezijo nazivajo telurično in tretji film je kot najdaljši podajal sliko o zadnjih letih pisatelja Andréja Gida.

Vsebina filmov in pomen osebnosti je v kratkih komentarijih označeval Ruda Jurčec in jih skušal razložiti kot skupino, ki je na pragu našega stoletja povedla francoskega duha na pravo mesto v gradbi nove vsebine duhovnosti sodobne Evrope.

Udeležencev večera je bilo obilo kljub zelo neugodnemu vremenu in sta zlasti zadovoljila poslednja dva filma, dočim je bil prvi verjetno že prevečkrat v uporabi, pa tudi režijska zamisel ni bila ravno posrečena. Obče zadovoljstvo je potrdilo koristnost večera in potrebo po večerih s takim sporedom.

— ZA SKLAD GLASA so darovali: g. Stane Žužek, Ramos Mejía, 100 pesov; g. Slavko Tršinar, Chapadmalal, 250 pesov; g. Anton Kovač, Villa Ballester, 50 pesov; g. Vilko Cuderman, Capital, 100 pesov.

Jubilejni dar: č. g. N. N., Castelar, 2.000 pesov in piše: „Oprostite, da Vam nakazujem šele sedaj — želim vztrajnost in mnogo poguma v Vašem optimizmu. Bog blagoslovi Vaše napore...“

Vsem se najlepše zahvaljujemo!

— Prijatelj iz Kanade nam piše: „Vsem pri Slovenski kulturni akciji, zlasti onim pri uredništvu, iskreno čestitam k izdajam knjig. Tudi Glas redno dobivam in takoj vsega preberem. Tako mi pomagajte, da imam vsaj nekaj novic tudi s kulturnega področja... Le pogumno naprej. Vsaka nova številka Meddobja mi je užitek... Rad berem Tineta Debeljaka, zlasti tam, kjer je kaj o moji škofiji Loki...“ Prijatelj iz Evrope pa komentira: „Vesel sem jasnih besed o naših problemih... Tudi tukaj so ljudje, ki se ne zavedajo, da s svojim 'Jugoslavija za vsako ceno...' krepijo Titov režim, zlasti v njegovi zunanji politiki.“

— Revija „Tabor“ je v štev. 8-1965 ponatisnila iz Glasa (14. 6. 1965) članek: Nismo sinovi sodbe... Piše: „... zaključki so tako tehtni, da predstavljajo pravi dokument, našega časa, ki ga morajo mnogi večkrat in zelo pazljivo prebrati...“

— Prejšnja številka našega lista je že poročala, da je septembra izšla v New Yorku knjiga Mihajla Mihajlova „Poletje v Moskvi“. Senzacionalni proces proti profesorju literature na univerzi v Zadru, ki je lani prejel študentsko bivanje v Rusiji, je odmeval po vsem svetu in je knjiga hkrati z ameriško izdajo že prišla na nemški trg (založba Schweizer Ost — Institut, Bern, 9.80 DM str. 128). Nemška kritika podčrtava ideološko orientacijo Mihajlova in navaja njegove misli o Dostojevskem, Pasternaku in Solovjevu in je njegova religiozna usmerjenost po obisku pri

LJUBLJANA NA ODRU

Filip Kalan je samosvoj v slovenski književnosti. Ta njegova simpatična lastnost je slovensko občanstvo vznemirila takoj po prvih njegovih nastopih v letih 1935 in se je tedaj zanj najbolj zanimal Josip Vidmar, priznani lovec na vse, kar se je pisalo in pelo, vendar je slehernemu podelil „spričevalo“ zrelosti šele tedaj, če se je mladi, mnogo obetajoči zvezdnik podredil njegovemu vodstvu in učiteljstvu. Če ne, mu je vrata v Hram slovenske besede veliki pontif zaprl tik pred nosom in mu za nagrado v prvi kritiki nasolil naukov in obsodb, da je bilo z drznim novincem za vedno konec. Filip Kumbatovič — Kalan je pisateljsko ime — se je komatentsko zviljal, zagrabil za Vidmarjevo roko samo delno; s konca kazaveca mu je snel drobne kapljice blagoslovljene vode, ostalo prgišče pa Vidmarju pustil s kretnjo, češ: ostalo bogastvo posvečene vode polij na lastno čelo...

Mimo so desetletja, mimo so dogodki revolucije, kjer je bil Kalan komatent, novi časi so mu ob zaščiti Talije prinesli rektorstvo akademije gledališke umetnosti — in ker se je zaradi bližine vplivov z Dunaja (mladost je preživel v Mariboru) dovolj napil neke šegavosti (na Dunaju ji pravijo Gemuetlichkeit), zna skozi pikrost duhovitosti včasih užgati s prebliski resnice. Julijska številka Sodobnosti je prinesla njegove radijske govore o novitetah na ljubljanskih odrih, prežete s preskoki moraliziranja, ki ne gredo predaleč, vendar ponekod jarko razsvetljijo sceno celo skozi debele zavese. Ker na odru ni vse resnica, se pred strogostjo obsodbe s strani oblasti zna zavarovati, da pač ni vse tako, kakor je zapisal, dasi bo pozorni bravec spoznal med vrsticami, da je v sodobni slovenski gledališki umetnosti še mnogo slabše.

Začetek sezone na odru Drame zaključuje: „Zaključne sodbe o teh dveh nesrečnih uprizoritvah si ni mogoče ustvariti, zakaj njuna nezrelost je nezrelost aranžirke. In zdi se mi, da izvira znaten del te nezrelosti iz časovne stiske v delovnem sistemu naše gledališke organizacije, ki podleaga pogodbenim klavzulam in abonentskim prispevkom; skratka kvantiteti in komerciali. Prvi gledališki rezultat takšnih prezgodnjih porodov je očiten — izračunamo si ga lahko s skupnim imenovavcem umetniške neprizadetosti in obrtniške rutine.“

Iz vsega kar se dogaja poleg Drame tudi v Mestnem gledališču se zateče v prizadeto stokanje: „In tako se nenadoma zavem, da me je nekako sram, ker si želim stran iz tega blagega vzdušja naše domačnosti, kamor že koli, nekam, kjer se krešejo problemi ob probleme, ali vsaj tja nazaj, v tisti polemični hrup, ki ga ženemo za modernizacijo in zoper njo v naši

— Komponist Ernest Krenek je glasnikov in močnejšem poudarku 23. avgusta slavil petinšestdesetletnico. Nemški tisk je ob tem mnogo pisal o dogodkih v glasbeni klavirski spremljave.

— Moskva ima veliko vohunsko senzacijo. Amerikanci so leta 1962 zamenjali sovjetskega vohuna Rudolfa Abela za letalca U-2 Povera. Dasi je Abel Nemeč, je bil v sovjetski službi in se je sedaj vrgel na pisanje zgodb o svojem glasbi in jeziku. Postavil se je na stališče, da sloni razlika med beženih državah. Izdal je že več knjig in v New Yorku napoveduje

obraz in teorija

gledališki dejavnosti — in tedaj me začne preganjati misel... da je prava, nepoznana in nepriznana bolezen... njena uradniška flegma, njena obrtniška miselnost, njena gledališka nevzdržljivost.“

Duša Počkajeva je v Ljubljani danes najbrž najboljša igravka. Pri uprizoritvi najnovejše Millerjeve drame *After the fall* (popisuje tragedijo svoje bivše žene Marylin Monroe, ki je končala v samomoru) — delo je na sporedu tudi že na enem buenosoireskih odrov — komentira Dušino igro: „Pri Duši zasije usoda nesrečne Maggie tako živo, kakor je avtor sam ni dojel — in ta spomin ne ugasne. In ko bi bil Artur Miller, bi poslal Duši Počkajevi velik šopek, brez vizitke in brez podpisa, in nato bi šel in napisal novo dramo, tisto o pravi Maggie, ki jo je komercialna moška sla ogoljufala za vse, za ljubezen in za življenje, da, in tudi za smrt.“

Korunova režija Cankarjevega *Pohujšanja* je vzbudila val polemik in spet pokazala, kako se znajo naši slovenski Dolinci vedno in vedno pohujševati. „Res je sreča, da so Korunovi Dolinci izzvali vsaj vzhemirjenje pri recenzentih in gledavcih. ... Le strogi Josip Vidmar, ki gleda na to našo pustno zabavo sub specie aeternitatis izjavlja ob zaključku... da je ta točka našega programa kratko in malo zanič...“ Kalan meni, da je komedija pomenila vsaj preprih — in malo prepriha nikomur ne škodi. Seveda pri tem ne pomisli, zakaj se pred obrazom aeternitatis sedemdesetletni Vidmar vendarle boji — prepriha.

Eksperimentiranje na odru pa Kalan odklanja, ker „pol eksperimenta še ni pravi eksperiment in da kratko malo nisem za tisto neobvezno polovičnost, ki smo jo nekoč, v času blagopokojnih prednikov, imenovali - konservativna revolucija...“ In kje je konservativnost? Nikjer drugod kot pri Josipu Vidmarju, ki je v „Delu“ zbral vse sile svoje negodovavne zgovornosti v napad na modernizatorsko vodstvo ljubljanske Drame... Vidmarjevo orožje je v polemiki okoli *Pohujšanja* podobno nepriljubljnim dumdumkam. Streljal je režiserja Koruna, zadeti pa hoče vodjo Drame Bojana Štiha, ki da naj ostane pri dosedanem vulgarno - snobističnem programu - ad maiorem gloriam vulgaritatis, primitivnosti in huliganskega okusa...“ Res — veter usode Vidmarju ni naklonjen. Če bi pred tridesetimi leti slutil, kaj bo nekoč napisal komatentki Kalan, bi takrat proti njemu uporabil ne samo dundum krogle, ampak tisto, s čimer je zamoral toliko obetajočih pojavov v slovenski književnosti. Seveda se je Vidmar takrat postavil v pozo tistega znanega: „Vse to ti dam, če predme padeš in me...“

Kalanov zadnji stavek na koncu: „Pravijo, da ima vsaka družba takšno umetnost, kakršno zasluži!“ To je gola resnica — v Ljubljani in pri nas!

sodobnih književnikovih v Moskvi prejela še globlje opore. Pri razgovorih je ugotovil, da poznajo v Sovjetski zvezi največ samo srbske pisatelje, zelo pa ga je presenetilo, da je Krleža znan samo med literarnimi teoretiki. Med sovjetsko mladino je naletel na izreden smisel za kritiko. Mladina ne sledi uradnim smernicam o pojmovanju sodobne literature. Dostojevski je med mladimi na prvem mestu, zaradi mistične globine priteguje Aleksander Grin (1880 - 1932). Oblasti niso mogle prepričati izida izbranih del Kafke, dasi so dovolili le zelo omejeno naklado. Dudinceva knjiga „Človek ne živi samo od kruha“ je izšla v nakladi 30.000 izvodov in prevodi „krivoverskega“ komunističnega Berta Brechta samo v 5.000 izvodih. Med dijaki so razširjene pesmi proti režimu, ki so jih ilegalno razmnožili na gramofonskih ploščah. Mihajlov pravi, da je pogosto slišal napovedi o „tretji revoluciji“, ki da bo upor duha proti materiji in znanosti. Vsi vedo na izust pesem Majkoveškega, ki jo je spesnil tik pred samomorom in izzveni v napoved: „Daljina časa prinaša novo - tretjo revolucijo - revolucijo duha.“ Ko je obiskal Ehrenburga, mu je govoril: „Vem, da ni nič neznosnejšega kot je znanost; ko daje človeku v roke oblast nad svetom, ga hkrati oropa ljubezni. Znanost razdvaja človeka od narave in v tem je bilo bistvo „prvega izvirnega greha“. Ta osamljenost je povzročila, da je človek umrljiv in se je rodil čas... Menim, da se mora človek v borbi za čistost v zvezi s tem osvoboditi vesti, mora jo razbiti, ker se bo samo na ta način popolnoma odprl Bogu.“ Modri Ehrenburg pa mu je odgovoril: „Res ste še mlad, ker ste prav tak fanatik kot so naši marksistični dogmatiki.“

— Glavna italijanska literarna nagrada nosi ime po letoviškem mestu Viareggio in je podeljujejo vsako leto konec julija. Letos so jo podelili že 36. in jo je prejel Goffredo Parise za roman „Il padrone“. Nagrada znaša 5 milijonov lir (2 milijona pesov). V skupini esejev je prejel prvo nagrado Angelo Maria Ripellino za zbirko esejev pod naslovom „Il truco e l'anima“. Med kritiki je izzvalo presenečenje, da nagrado ni prejel Ignazio Silone za roman „Uscita di sicurezza“, ki je letos besteseller v Italiji. Člani žirije so izjavljali, da delo ni prejelo nagrade, ker avtor obravnava tudi politične probleme, zlasti pa podaja negativne podobe preminulega voditelja italijanskega komunizma Palmira Togliattija. — V Trstu pa so priredili posebni filmski festival za znanstvene in psevdoznanstvene filme, ter je prejel prvo nagrado francoski film „Alpha-ville“, ki ga je režiral Jean-Luc Godard. Za kratke filme pa je prejel prvo nagrado Camillo Bazzoni za film „La invasione“. — Pavia je organizirala glasbeni festival v starodavni kartuzijanski opatiji, ki je bila zgrajena v letu 1135. Milansko gledališče Scala je izvajalo dela Mozarta, Verdija in Brahmsa. Največji uspeh so dosegli z Mozartovim Requiemom.

— Društvo glasbenih umetnikov Slovenije je priredilo v viteški dvorani Križank v Ljubljani tretji koncert komornih vokalnih del sodobnih slovenskih skladateljev. Izvajali so dela Ferda Juvanca, Aleksandra Lajovca, Vladimirja Lovca in Rada Simonitija. Skupaj je bilo na koncertu izvajanih 19 samospevov. Kot pevci — solisti so nastopali sopranistka Ileana Bratuž-Kocjanova, tenorista Rudolf Franci in Mitja Gregorac, basist Jože Stabej, potem pa pianista Silva Hrašovec in Marijan Lipovšek ter čelist Alojzij Mordej.

jo izid prevodov. Londonski listi vzporejajo Abela z Jamesom Bondom. Moskovski listi pa poročajo, da je Abel končal besedilo za film o svojih špijskih dogodivščinah.

stvo slovenskega zdravnika“ bo zbornik ob stoletnici Slovenskega zdravniškega društva; Dragotin Cvetko, „Gallusovi madrugali“.

GLAS služi enemu cilju: širiti in poglobljati ljubezen do duhovnih dobrin slovenstva. Pošiljamo ga vsem: naročnikom in prijateljem — bodočim naročnikom. Toda stroški naraščajo! Prispevajte z veseljem za GLAS!

— Slovenska matica bo letos izdala pet knjig v zbirki „Izredne publikacije“: dr. Nace Šumi „Arhitektura XVI. stoletja na Slovenskem“; Tone Glavan, „Lužiški Srbi“; Ivan Mohorič, „Zgodovina železnice na Slovenskem“; „Poslan-

ZALOŽBA SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

Buenos Aires

Ramon Falcon 4158

VABILO

Vsem cenjenim naročnikom in prijateljem naznanjamo cениk za IX. zbirko naših izdaj. Izredne finančne razmere, zvezane z naraščajočo inflacijo so nam narekovale nekaj ukrepov, ki bodo za marsikoga mogoče boleči in precejšnje breme, vendar smo prepričani, da bodo vsi po dobrohotnem preudarku in upoštevanju razlogov radi pristali na ugotovitev, da bo slovenska knjiga ostala še vedno najcenejša v primeri s cenami knjig pri drugih narodih.

Kako se moramo boriti s težavami, nam more pojasniti okolnost, ki nas je doletela v preteklem letniku. Sredi izdaj nas je hudo prizadela nova pogodba tiskarskih podjetij z delavskimi organizacijami. Naročnine nekadno seveda nismo mogli zvišati, pač pa smo morali knjigam cene dvigniti za 40 odstotkov. Razliko pri naročnini smo mogli kriti z jubilejnimi darovi.

Letošnje cene bodo različne od lanskih. Zaenkrat samo v višini lanskih poviškov. Ne vemo, kaj bo prinesla bodočnost. Ko Vas vabimo, da nam ostanete zvesti tudi za naprej, Vam moremo samo ponoviti: odločeni smo vztrajati in zriči bomo z optimizmom na bodoče delo, ker zadržano verujemo, da nas pri naših naporih za ohranitev dosedanje ravni kulturnega dela ne boste zapustili. Dosedanje naše delo vidno podčrtava, kolik je pomen kulturnega ustvarjanja za celotno slovenstvo — za one doma in za nas v svetu.

Nova IX. zbirka bo zajemala šest števil (tokrat v dveh zvezkih po tri številke, ker želimo, da bi se letnik izdanj po možnosti kril s koledarskim letom) literarne in kulturne revije

M E D D O B J E

Pisatelj Karel Mauser nam je rokopis tretjega dela že poslal in bodo čimprej izšli

L J U D J E P O D B I Č E M III. del (nad 400 strani)

Končujemo tudi leto spominov ob dvajseti obletnici zaključka komunistične revolucije, ko smo se sužnosti umaknili v svobodo sveta. Zato bodo izšle Ivana Hribovska

P E S M I

Vsemu je seveda treba prišteti še 24 števil našega glasila

G L A S

Naročnikom je všteti v naročnino, da bi pa mogli naše namene in cilje posredovati vsem Slovincem, ga pošiljamo brezplačno tudi prijateljem in znancem v veri, da nas bodo spoznali in se odločili pristopiti v vrste naših rednih naročnikov. Povsod sprejemajo list z velikim zadovoljstvom, zlasti še zato, ker prinaša gradivo, polno aktualnosti za naše narodno življenje z vseh polj in vseh strani sveta. Vendar vemo, da marsikdo še ne bo mogel takoj naročiti celotne zbirke, zato naj za Sklad Glasla žrtvuje, kolikor pač more v skladu s presojo vrednot, ki jih po njem dobi. Za vsak, tudi najmanjši znesek bomo zelo hvaležni, saj je pogosto moralna plat podpore večjega pomena kot pa denarna.

**VAŠA VERA IN ZAUPANJE NAS BOSTA REŠEVALA
— NAŠE DELO PA NAJ MNOŽI IN REŠUJE VSE VRE-
NOTE SLOVENSVA!**

C E N E :

ARGENTINA: broš. 2300 pesov; vez. 2500; JUŽNA AMERIKA: 2500 pesov; 2700 pesov.

Za ostale države se cene ne spremenijo in so: ITALIJA: Lit. 8500; 9500 —; FRANCIJA: 65 NF, 75 NF —; NEMČIJA: 55 DM., 60 DM. —; AVSTRIJA: 360 šil., 400 šil. —; ZDA, ANGLIJA, KANADA, AVSTRALIJA: USA dolarjev 16, 17.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Na long play plošči podaja umetne pesmi in predelavo narodnih pesmi komponista Alojzija Geržiniča

K V A R T E T F I N K

Dobite jo pri SKA, Ramón L. Falcón 4158 in istotam v DP pisarni ter pri naših poverjenikih ter razpečevalcih slovenskih publikacij.

Cena: 700 pesov (v Argentini). 5 dolarjev po drugih državah. (Možno je plačevanje v obrokih).

ZALOŽBA SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

PRED IZIDOM:

M E D D O B J E štev. 1-3
200 strani

SODELUJEJO: Milena Šoukal, Karel Mauser, France Papež, Alojzij Geržinič, Vinko Brumen, Ruda Jurčec, Zorko Simčič, J. V., Marko Kremžar, Marijan Marolt, Martin Jevnikar.

— Milanska katoliška univerza je v kulturnem središču Maria Immacolata na Passo della Mendola dne 23. avgusta začela z mednarodnim študijskim tednom, ki je obravnaval tema: „Laiki v krščanski družbi enajstega in dvanajstega stoletja“. Namen tega znanstvenega sestanka je pokazati, kako je vrnitev k evangelijskemu in apostolskemu delu, ki zaznamuje prvi stoletji našega milenija, zajela ne samo klerike, temveč tudi laike, odprte za nove terjatve religiozne obnove. Med predavatelji so bili: pravni zgodovinar prof. Luigi Prosdocimi z genovske univerze, predsednik Nemškega historičnega instituta v Rimu prof. Gert Tellenbach, prvi izvedenec za zgodovino menišva don Jean Leclercq iz Clairavuxa, znani teolog laišva p. Yves Congar iz Strasbourga, raziskovavec patarenstva prof. Cinzio Violante iz Pise, zgodovinar duhovnega življenja v srednjem veku p. Meersseman iz katoliške univerze v Fribourgu. V istem institutu katoliške univerze Presvetega srca je 25. avgusta prof. Francesco Alberoni, ordinarij za sociologijo na omenjeni milanski univerzi odprl sedemintrideseti tečaj kulturne pridandanašnjitve, ki letos obravnava „Družbo blaginje“.

CORREO ARGENTINO SUC. 6	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 6228 R. P. I. 847847